

KORONAT (2) *sb m*

Oba o jasne, a pochylone.

sg N koronât (1). ◇ pl G koronât(o)w (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

1. Człowiek uwięziony koroną (1) :

Zestawienie: »czterech koronatow« = czterech świętych umęczonych w Rzymie w 304 r., którym wbito na głowy korony cierniowe; tu w funkcji nazwy dnia kościelnego im poświęconego [Quattuor Coronati Łac śr] (1): Listopad [...] 8 [...] 4. Koronatow Goski A14v.

2. Moneta zachodnioeuropejska z wyobrażeniem korony; coronatus Mącz, Cn (1) :

Zestawienie: »francuski koronat« (1): Aureus coronatus, Fráncuski Koronat złoty yeft. Mącz 21b.

*Cf **KORONA***